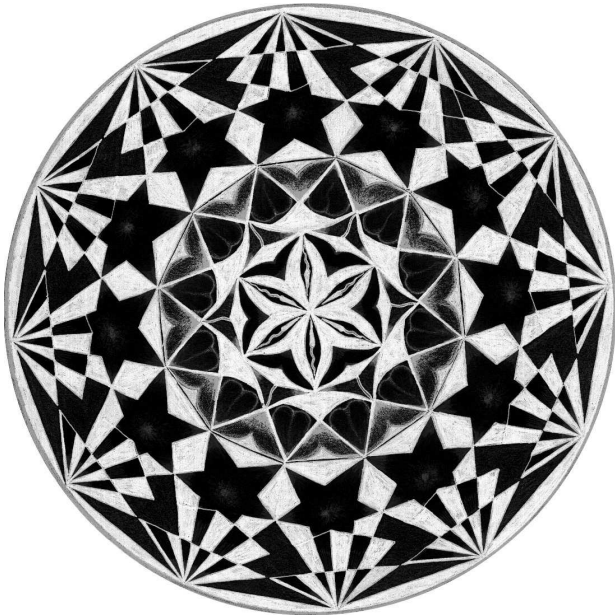


Zoektocht naar Liefde

Wouter Koert

Tekeningen en boekomslag

Hansje Koert



*("Zoektocht naar Liefde" © is geschreven door Wouter Koert en uitgegeven door Brave New Books in 2016)
(in 2013 uitgegeven door Brave New Books als Bewustzijnsverruiming)*

Met hulp van Meesters en andere middelen

Voorwoord 4

Inleiding 5

Een oplichten van onbeweeglijk bewustzijn 5
Dit is zeker niet de waarheid 14

Advaita 21
Dvaita leraar 21

De kracht van de geest 27
Tot leven gewekt 27

Het lichaam om te helen 34

Healing algemeen 34
Healing met het Wholism Project 39
Healing met Reguliere Geneeskunst 42
Healing met Yoga 45
Healing met Sat Nam Rasayan 46
Healing met Kundalini Yoga 46
Healing met Meditatie 49
Healing met Chiropracsis 54
Healing met Magnetiseren 55

Healing met de Polariteiten 57
Healing met Alfa Training 57
Healing met Mahikari 59
Healing met Egyptian Healing 61
Healing met Winti 63
Healing met het Kennisboek 66
Healing met de Reconnection 67
Healing met Reiki 68
Healing door Alex Orbito 70

Meesters (vanuit Hansje) 73

Rama Polderman 73

Alexander Smit 74

Sai Baba 76

Ramana Maharshi 79

Sankaracharya 81

Andrew Cohen 82

Douwe Tiemersma 86

Jan van Delden 91

Philip Renard 91

Djihi 92

Ad Oostendorp 93

Jivanjili 93

Andere middelen (vanuit Hansje) 95

LSD 95

Vipassana 100

Ayahuasca 101

Nog andere middelen 103

Paddo's 103

XCT 105

Dominus Cervix 105

Oneness Beweging 106

Edwin en Litsa 111

Zelfs in Dromen was er Liefde 114

Nawoord 116

Voorwoord

In deze drukke tijd, waarin iedereen zo veel mogelijk goederen probeert te vergaren, komen de mensen vaak niet toe aan het geven van onvoorwaardelijke liefde aan hun kinderen, omdat zowel man als vrouw wil werken. En dan hun kinderen opgevangen worden door anderen.

Bij onze ouders ging het anders, maar omdat zij zelf te weinig liefde hadden gehad en nog te veel aan regels vastzaten, konden zij ook hun kinderen weinig echte liefde geven.

Er ontstaat bij sommige mensen geleidelijk aan een gevoel dat het niet klopt, dat er meer moet zijn en enkelen van ons gaan echt op zoek.

Eerst vaak met het gebruik van bewustzijnsverruimende middelen, zoals LSD en Paddo's en voor het gevoel XTC. Maar er zijn natuurlijk veel meer middelen, die je bewustzijn verruimen. Zoals een Zikr, of een prachtige zonsondergang

Op zeker moment komen we er achter, dat deze middelen niet voldoende zijn, er moet nog iets meer zijn.

En dan is de tijd rijp om in contact te komen met mensen, die een aanwijzing kunnen geven, een techniek kunnen aanraden, zoals meditatie, ademhaling of yoga.

En als je dan iemand ontmoet, die de liefde zelf heeft gerealiseerd, dan voel je, dat je op de goede weg bent.

Delen van het boek zijn vanuit het gezichtspunt van mijn vriend en geliefde, Hansje, geschreven, de rest vanuit mezelf.

Wouter

Inleiding

Het volgende interview uit 2004 geeft wat meer achtergrond, voor de uitwerking van dit boek en is geschreven als onderdeel van een serie die in de Advaita post van Douwe Tiemersma is gepubliceerd:

Een oplichten van onbeweeglijk bewustzijn

interview met Wouter Koert

door *Patricia van Bosse*

(met toestemming van haar gebruikt)

Als je aan Wouter denkt, krijg je een beeld van een levendige en goedlachse persoon, een beetje eigenwijs en tegendraads, maar ook heel toegewijd. Samen met zijn vrouw Hansje waren ze er jarenlang, niet alleen op de woensdagavonden in Gouda, maar ook bij veel andere activiteiten.

Sinds de vorige zomer is dankzij de recessie Wouters werk in de informatietechnologie beëindigd en wij kunnen de tijd nemen voor een gesprek. In Doorn waar Hansje en Wouter wonen is het heerlijk rustig, hun huis kijkt uit op het bos en op de voorgrond in de tuin vliegen de vogels af en aan.

Mijn indruk was altijd, dat Wouter veel heeft onderzocht en bezocht, dat blijkt ook zo te zijn, maar erg belangrijk is het niet. Hij heeft geen belangstelling om zijn persoonlijke geschiedenis te reconstrueren.

Tussen de opmerkingen over zijn ervaringen als zoeker en over de vele beeldjes en kristallen in het huis, blijft vooral over: hoe is het nu?

Eigenlijk is het leeg, er is niets, zegt Wouter en hoewel hij op deze dag heel spraakzaam is en veel vertelt, is alles wat zo gezegd wordt niet de waarheid, je kunt het ook leugens noemen!

Alle woorden die trachten te beschrijven, wat er werkelijk plaats vindt, zitten er naast. Woorden maken deel uit van de manifestatie en kunnen nooit het ongemanifesteerde beschrijven.

Bovendien worden ze meestal achteraf uitgesproken en dan heeft de mind, ook deel van het gemanifesteerde, er een beeld van gemaakt. Dát wordt dan beschreven.

En als je iets hoort of leest, maak je er zelf op jouw beurt weer een onwaar beeld van. Waarom doen we eigenlijk dit interview?

We kunnen het niet laten om te praten en te schrijven. En het is tegelijkertijd wel zo dat anderen de woorden en formuleringen kunnen herkennen.

Dat valt te bezien. We lezen en luisteren over het algemeen heel slecht, omdat wat we zien en horen gefilterd wordt door allerlei aangeleerde structuren, zodat het toch niet doordringt.

Nadat bijvoorbeeld een leraar vele jaren woorden heeft gesproken, wordt er nog steeds van alles op hem geprojecteerd. En dat terwijl die woorden direct en ongcensureerd doorklinken.

Maar ja, op een leraar projecteren is heel gemakkelijk, omdat hij leeg is.

Wat dat betreft had de cursus Avatar gelijk: 'De wereld is een reflectie van jezelf'. De wereld, waarmee je je identificeert projecteer je om je heen. Je kunt pas de leegte bij 'een ander' zien, als je de leegte als jezelf hebt gevonden en dan is er eigenlijk geen ander.

Heb jij jezelf als leegte gevonden?

Ja, maar de woorden kloppen niet. Het zijn eigenlijk leugens. Er is eigenlijk niets en er is toch een besef van zijn en dat is één geheel.

Ik heb het een keer in een gedicht beschreven als 'een oplichten van onbeweeglijk bewust zijn'.

Er is dus geen ik die zichzelf als leegte vindt. De leegte of stilte of onbeweeglijkheid is een niet-zijn en het oplichten wordt ervaren als een soort zijn, liefde in creatie. Er is besef van niet-zijn en van zijn.

Als je naar zo'n kristal kijkt, kan je je voorstellen, dat als je daarin zou zitten, er aan alle kanten onbeweeglijke atomen zijn.

Zoiets op een heel fijn niveau, zo fijn dat het er eigenlijk niet is, maar als je het zou moeten voorstellen dan schijnt er iets te zijn, maar er is niets, zoiets is dan het Zijn.

En elk punt daarin kan oplichten. Op een moment dat die puntjes zijn opgelicht, is er hier iets: bijvoorbeeld een vinger.

Als ik die nu beweeg, dan is het niet zo, dat die vinger van hier naar daar gaat. Maar alleen het oplichten daarvan is dan daar.

Je bent overal en waar er toevallig iets is waar te nemen, daar is ook een waarnemer.

Maar soms besef ik ineens, dat ik in een structuur verzeild ben geraakt, die blijkbaar als belangrijk werd beschouwd. Op het moment van dat besef, weet ik weer dat ik leegte ben en dat die structuur ook leeg is. Dan valt het belang direct weg.

Er zijn dus schijnbaar nog structuren, die een kracht hebben om de aandacht te trekken. Vroeger was er de gedachte, dat al die structuren nog moeten oplossen, vooral de structuren van het lichaam.

Nu is ook die structuur opgelost. Het gaat zoals het gaat. Ik ben de leegte, de stilte, waarin zich van alles afspeelt, dat spel zal duren tot die energieën zijn uitgewerkt.

Wat betekent dat voor je dagelijkse leven en je relaties met anderen?

Alles gaat eigenlijk zijn gangetje, vanzelf.

En relaties zijn zo eenvoudig. Het enige wat mensen nodig hebben, is een arm om hen heen, een kus en de woorden ik houd van jou.

Dat is gemakkelijk, als je de ander ziet als niet verschillend van jezelf. Het onbeweeglijke bewustzijn, dat oplicht, wordt ervaren als een schepping, maar het blijft één geheel en alles wat oplicht in het licht van bewustzijn, is en blijft deel van het geheel.

Alles wat je ziet en ervaart, waar je naar verlangt of waar je weerstand tegen hebt, het zijn allemaal oplichtende deeltjes van dat onbeweeglijke bewustzijn, wat je zelf al bent.

Er zijn op een bepaald niveau vormen en namen, die een illusie van onderscheid en daarmee afgescheidenheid te weeg brengen.

Maar als je werkelijk zo ver terug gaat, tot je eigen vorm oplost in het ene geheel, dan weet je voor altijd, dat het één geheel is van leegte, dat ook alle vormen leeg zijn. Dan houdt het verlangen op.

Je hebt als ‘zoeker’ veel rondgekeken en uitgeprobeerd?

En uiteindelijk blijft er alleen Douwe over. Het is prettig om naar hem toe te gaan. Ik laat me op de avonden heerlijk ontspannen en ik hoor eigenlijk niet eens wat de mensen zeggen. Op een gegeven moment zal dat zelfs verdwijnen.

Maar als eerste was er ‘De school voor praktische filosofie’, waar ik met het idee van Advaita bekend raakte. Men gebruikte als leerstof gesprekken met één van de Shankaracharia’s in India en zei vol ontzag: ‘die man in India heeft het zelf gerealiseerd’.

We kregen ook een inwijding met een mantra en daardoor leerde ik diep mediteren.

Na 9 jaar zeiden de woorden me niets meer en verliet ik de school.

Toen kwam een vriendin op ons pad, die gewoon van zichzelf zei, dat ze verlicht was. Ze kon heel goed intunen en haar aanwezigheid was heel weldadig.

We moesten ook wat aan ons lichaam doen, zei ze en begon ons s 'morgens vroeg om 4 uur een uur kundalini yoga les te geven en daarna mediteerden we een uur. Ze heeft ons ook een training gegeven met geleide meditaties.

Zij was heel lief, maar je kon ook gemakkelijk ruzie met haar krijgen. Ik heb veel van haar geleerd, ik had toen een behoorlijk zware baan en alles wat we samen met haar deden gaf veel verlichting.

Daarna kreeg ik een vriend, die een cursus van twee jaar gaf met allerlei geweldige meditaties, waarmee je veel structuren kon oplossen.

Enkele van zijn meditaties heb ik een tijdje gebruikt. Voornamelijk een meditatie waarmee je door zeven vuurwerelden ging en in elke vuurwereld het lichaam van de volgende chakra moest verbranden. Uiteindelijk kwam je dan in het licht.

Hij zei op een gegeven moment, dat hij verlicht was geworden. Voor mij was het niet helemaal zuiver en toen hij me vroeg hem te volgen, deed ik dat niet. Maar van hem heb ik wel geleerd allerlei ideeën los te laten.

Toen deed ik een cursus Avatar, wat heel verlichtend was, omdat je door het ontmantelen van vele ego structuren echt een lichter gevoel kreeg.

Deed je dat allemaal al samen met Hansje?

Kort daarna ontmoette ik Hans(je) en we kwamen er na een aantal Avatar cursussen achter, dat er daar altijd een ego structuur zou overblijven, omdat je uitgaat van de wil. Je wilt iets bereiken.

Daarna hebben we ons alleen bij advaita gehouden, als het meest zuivere.

Hansje, mijn vriend en geliefde, is mijn grootste leraar. Omdat zij onvoorwaardelijk van me houdt en met mij samen de tijd wilde doorbrengen, heeft zij me kunnen laten zien in welke structuren ik verstrikt zat.

Met Hansje kan ik ook alles delen op alle niveaus, mede omdat ook zij het licht heeft gezien en op allerlei momenten, soms kort soms dagen durend, de eenheid als zichzelf heeft ervaren.

Evenals dat bij mij het geval is, hervindt zij zich regelmatig toch weer in een structuur, waarvan ze zich dan bewust wordt.

Omdat zij me zo goed kent en van me houdt, had zij vaak eerder in de gaten, dat ik in een structuur verzeild was geraakt, dan ikzelf.

Zij bezocht Alexander Smit en ik ben meegegaan naar hem toe.

Bij hem heb ik beseft, dat het echt niet om mij ging, mijn ego. Hij was altijd erg confronterend tegen mij, waar ik toen niet goed mee om kon gaan.

Maar hoewel ik wist dat het niet om mij ging, had ik het gevoel niet veel verder te komen. Er was wel een heel liefdevolle sfeer en hij had een groot gevoel voor humor.

Na zijn overlijden zijn jullie naar Douwe toegegaan?

Ja, en Douwe is mijn uiteindelijke leraar. Hij liet me stap voor stap zien, wat ik schijnbaar kon doen: steeds verder achteruit gaan en kijken hoe de situatie van mezelf dan is.

Tot ik niet verder achteruit kon en hij me liet beseffen dat ik niets kon doen, omdat ik al het absolute ben. Ik ben die leegte, die stilte, die onbeweeglijkheid. Dat kan ik niet bereiken, dat ben ik al, maar dan zonder 'ik'.

De openheid van de leraar is eigenlijk het enige dat werkt, het heeft een oplossend vermogen. Je structuren lossen er in op, je wordt er lichter door.

Douwe is voor mij het voorbeeld van leegte, zuiverheid, onvoorwaardelijke liefde. Hij bood ons in 1998 aan een verbinding met hem aan te gaan.

Dat is dus een blijvende verbinding met wat je werkelijk bent en dat heeft veel voor me betekend. Het is een directe impuls vanuit de leegte, de openheid om je schijnstructuren op te lossen.

De laatste tijd bezoeken we ook Marianne van de Wetering, Djihi. Door haar spreekt bewustzijn met veel stilte en liefde en via geleide meditaties leidt zij haar bezoekers naar de openheid.

Om één of andere reden ben ik op het ogenblik graag bij zowel een vrouwelijke als een mannelijke leraar. Misschien omdat ik mijn beide ouders van mijn tweede tot mijn negende niet heb meegemaakt.

Het leuke is natuurlijk, dat je uiteindelijk beseft, dat er eigenlijk geen leraar is en geen ik en geen anderen en geen zoekers. Dat is een soort spel, ook een structuur, dat nog een bepaald waarheidsgehalte heeft, maar dat ten slotte oplost in de leegte, de stilte.

En bovendien, alles gebeurt gewoon zonder meer. Als je goed kijkt, kun je geen oorzaak vinden van een impuls om naar een leraar te gaan, geen doener, niets, alles vindt spontaan plaats. Maar eigenlijk gebeurt er niets, is het een oplichten van onbeweeglijk bewustzijn, het gebeuren en de stilte is één geheel.

Je hebt wel zelf een website met numerologie en oefeningen en gedichten

Een tijd lang vonden we het wel leuk om met overtuigingssteeppjes te spelen, zoals astrologie en numerologie.

Er zit ook iets magisch in, maar als je goed kijkt, heeft de hele wereld iets magisch. Hoe een kind wordt geboren, wat een wonder. Hoe een schijnbaar dode boom ineens begint uit te lopen. Hoe een klein vogeltje zo'n prachtig geluid kan maken, het is magie, een wonder.

En dan al die verschillende mensen. Geen enkele precies hetzelfde, de schepping is zo creatief, zo magisch.

En wat betreft de gedichten: Douwe zei mij jaren geleden eens wat op te schrijven na een meditatie; daar ben ik toen mee begonnen.

Al die gedichten zijn ervaringen van een zoeker. Vaak is er een gevoel uitgedrukt in woorden, een gevoel van zijn.

Maar woorden kunnen misschien een beetje naar de stilte verwijzen, het is niet, zoals het werkelijk is, daar zijn geen woorden voor.

Een zoeker die dicht slaat eigenlijk de plank mis. De zoeker is deel van de illusie. Hij bestaat niet.

